L'indígena Ramir de l'Alta Rima.

Carles Reig

I

L'indigent indígena.

L'indigent indígena Ramir de l'Alta Rima, era un far intel·lectual molt apreciat entre els autodidactes del poblet. Noctàmbul, col·leccionant en fioles insectes nocturns, per a vendre'ls a excursionistes i turistes, fou mort sense cap raó pel bòfia cerca-raons, en Lluïset Merdufai, heroi entre els bòfies, campió de mant de duel cos a cos. És clar, que a ell, a en Lluïset, l'acompanyaven cinquanta d'altres bòfies com apòstols fantasmals, i anaven tots, com ell, armats fins als

mocs del nas, mentre que l'indígena qui calia anorrear pel plaer de la cacera a l'indígena, sempre anava tot solet i totalment inerme, altre que amb les ampolletes d'estotjar-hi insectes.

En Ramir de l'Alta Rima cada nit per la jungla negra s'aventurava, impàvid... Cada nit, ep, i en cada avinentesa on sabia, havent fet un cop d'ull molt educat al firmament, que el jorn clar passaria en un tres i no res de diàfan a àfan, amb l'eclipsi total que no els queia implacablement damunt, i llavors tota bèstia diürna se n'anava a clapar, i tota bèstia nocturnal no anava de per feina, com a la nit.

Un altra cosa que no sap el carallotet covard Lluïset, ni sabrà mai, atrapat com es troba a la maledicció del cicle infernal del retorn etern, és que en Ramir pertany al Poble de la Reencarnació Establerta. On cada vegada que un indígena es mor o el maten, encontinent, al mateix precís indret son doble s'hi instal·la, i fent exactament la mateixa acció que el predecessor no feia – o, en realitat, son doble no, és ell mateix, havent recobrada tota la carn, i l'esperit que la carn duu i comporta – còpia idèntica, o millor, com dic, el mateix hom sense l'antiga nafra, per molt destructora que hagués originalment estada, guarida de cop i volta.

[*Nota.1.*: No parlem pas doncs de metempsicosi, que, com el com diu el mot mateix, fa referència al fet que una ànima alliberada d'un cos mort, passi a un cos viu, amb un cos en acabat doncs que pot ésser vastament diferent de l'altre. Un diplodoc, per exemple, o un cuïc. La reencarnació, és clar, és la carn que, tantost no mor, es regenera, amb el mateix cervell i menuts d'abans – la mateixa persona amb sa personalitat – instantàniament.]

Sempre hi serà, doncs, de nits, caçant insectes a la seva selva

negra, el mateix Ramir de l'Alta Rima de costum, i, consegüentment, en Lluïset i els seus cinquanta fantasmals apòstols, hi hauran d'ésser – per llei de repetició reencarnada – condemnats de per vida (i possiblement de per mort) a occir, debades, el bon Ramir. Condemna irreversible. Infern infernal d'infinita contínua horror, eterna. Eterna. No em facis riure. Qui fora mai prou capdecony de voler pelar cap indígena del meu poble! A què es condemna tot sol, tros de merda indigna! Que es foti!

Si en Ramir esdevé impromptu obscè, i amb prou lleure tensa l'espinada, i son petit indisciplinat apendicle inicia el seu mecanisme propulsor, allò que al cap i a la fi no ejacula és indeleble. Indeleble. No s'immisceix amb re enlloc del món. Resta com ara un objecte in-elidible en cap mena cartografia topogràfica, o com a runa inesborrable, o com a inextingible gargot aglomerat, i podria ésser que fos, llavors, llavor de nova vida intacta, en acabat que el món no fos de manera natural destruït, i que, després d'absències exorbitantment llongues, no es regenerés de per si sol, com és típic de la matèria, la qual, tard o d'hora troba sempre la mateixa via per a assolir el seu objectiu d'expressió o de manifestació.

[*Nota.2.*: Cal advertir que tot estómac necrofílic que, en un instant de tràgica badoqueria, s'estimés més de mai menjar-se'ns, faria mal negoci. Som immenjables. Immenjables. Tot allò nostre ho és. Mos que féssiu de nosaltres, carn que, per molt que haguéssiu ja paït o mig paït, o començat de pair, us fotria el camp sense avisar, en detriment del vostre cos, que llavors mancaria de sobte un tros seu insubstituïble, partit enjondre, a regenerar-se automàticament al nostre cos impossible de mai de debò encetar, d'on és clar que vosaltres

llavors alhora us moríssiu, víctimes de dolor esparveradores.]

El mocós Lluïset, amb els seus cinquanta apòstols fantasmals, podria fins i tot, si s'esqueia, donar les gràcies a en Ramir. Car en el procés d'anar assassinant-lo, reviu, quan ja s'hauria d'haver mort i podrit fa dècades i dècades, i de les seves despulles, a hores d'ara, no n'hauria de romandre ni brossa, ni menys record.

[*Nota.3.*: És privilegi dels immortals trobar que tota cronologia només enterboleix tenebres. És a dir, és un museu del tot erroni, i que cal doncs dinamitar, amb xifres d'un absurd exhibicionisme que no volen dir re, altre que exprimir, potser, que tot goig ha d'anar sempre minvant, pam a pam, com si fos tòtem inderrocable, tabú, tanmateix afligit per corcadures inestroncables, i que dolguts, molt lascius, peons han d'anar, heroics auto-sacrificats, reomplint i alhora remodelant. I res d'això no és veritat. Res no minva ni creix; tot és estàtic, fins i tot enllà de les infinites fins dels universos, car les lleis dels ubics retorns són inflexibles.]

Aquesta, en un mot i mig, és la història d'en Ramir.

Era un indígena normal qui feia la seva feina i vivia la seva vida amb la regularitat natural de l'indígena del pacífic (no en direm bucòlic ni idíl·lic, però gairebé, escolta) estat de Selva Negra. La seva trajectòria vital fou per a ell, un mal matí, per sempre espatllada amb la intervenció del ridícul Lluïset, típic bòfia furiós, inquisitiu psicòpata, amb malignes instints, i un mòrbid fàstic envers els indígenes, és a dir, envers les persones mutilades de drets pels maleïts invasors.

Allò feia d'en Ramir un immortal condemnat a la repetició d'una activitat per a ell agradable, la de caçar insectes interessants, i feia, però, del Lluïset, i dels seus unànimes cinquanta sicaris desgraciats, uns altres immortals fent la feina, a la qual tant no els agradava d'adonar-se, a l'àvida cacera d'indígenes, tot i que fos, infernalment, sempre el mateix indígena aquell qui assassinaven. No podem doncs fer veure que en Ramir hi sortia guanyant, i el Lluïset perdent. Tant l'un com l'altre, els dos, es perdien al cicle infernal de la repetició.

De repetir el procés de la podrida facècia (una més d'un món sempre bojament grotesc) sembla també una condemna per a l'innocent autor, qui s'ha perdut de moment en la història idiota que contava.

Tot allò semblen al capdavall somnis de cadàvers exposats damunt pedres fredes, somiant que eternament es regeneren, car qui preferiria reconèixer el fet més autèntic que la putrefacció de l'anorreament total i definitiu ja havia començada a rostar llurs cossos?

[*Nota.4.*: Fou aleshores on a l'ingenu autor perdut a l'atzucac de la seva pròpia creació, li vingué a l'esment el concepte de 'ciclamen' – vull dir, '*clinamen*', és clar! Pensà que, amb allò del clinamen – que és una desviació casual dels àtoms que duen a la formació de l'existent – en lloc de la completament folla i absurda idea d'un malparit déu o altre qui – sense ésser creat! – crea; quina necessitat de la bajanada d'un creador increat si l'esdevenir dels àtoms de la matèria pot crear-ho tot, àdhuc la mateixa imbècil idea d'un creador increat. Per la mateixa raó, els clinàmens successius poden crear d'altres mons insospitats; formen, per exemple,

el procés de reencarnació, i aquella inclinació imprevista duu nous episodis a la repetició, en fer-la anar d'un costat o d'un altre, on les conseqüències seran qui-sap l'inèdites, insòlites, inoïdes... Allò donava a les tres parts implicades – l'autor mateix, el protagonista Ramir, i els cinquanta-un lladres i assassins invasors uniformats – una sortida o altra a la triple, quàdruple, maledicció (i ximpleria) de l'etern retorn de la vida eterna, així com al de la regeneració episòdica o la reencarnació miraculosa, com encara al de l'aterridora creació concomitant de l'existència d'un paradís o d'un infern – dues altres malediccions d'alta bajania – que es valen exactament el mateix.]

El primer dels efectes del clinamen – predicció predilecta dels epicuris dels temps heroics – fou que en una de les vegades que en Ramir havia de tornar, no tornà, i aleshores què? Tornaren els cinquanta-un maleïts rematats i cercaven pertot arreu com folls on era llur víctima, i no la trobaven pels segles dels segles de tota l'eternitat. Bona jugada, Ramir! Un a zero per a tu!

I així anar fent, sense exageració – un aiguabarreig interminable d'escaiences úniques. El clinamen esguerra la recta via i produeix per al bé de tothom un nou espectacular espectacle que ens treu del claustrofòbic avorriment d'una repetició sens fi. Quin viure llavors més divertit. En tot cas, no pas tan ensopit, com dic, amb el mateix inlassable, embafador, feixuc, enfitant, nauseabund, assaig de la mateixa escena, vós.

[*Nota.5.*: Les variants possibles segons el sobtat desig dels capriciosos clinàmens semblen infinites. Per a un esperit poètic i sentimental com el teu, rai, que no foren difícil

d'empescar-te'n a pler.]

Així, diguéssim que aquella altra vegada, saps què? Que se sentia de casualitat el clinamen poètic i sentimental com tu – i potser també una mica faceciós, com tu encara – i regenerava, sencer, un dels exòtics insectes, per comptes d'en Ramir.

I el Ramir d'abans (el qual era, ara, diminut, al petit contenidor o receptable d'insectes) no el veies enlloc, i et creies que s'havia regenerat llavors en un gegantí insecte, incòlume, vull dir, invulnerable, irrefragable, infrangible, monstruosament dur i perillós, una bestiorra inèdita al món, mai vista, pitjor que qualsevol drac dels temps dels dracs, ep, i els cinquanta-un malparits perseguidors perennes, la por! el pànic! totalment cagats! *Com riurem!*

–El diable, capità Lluïset! Qui ha vingut a endur-se'ns a l'infern, per mals minyons!
–Voleu callar? Que no us senti ni us ensumi, o se'ns cruspirà tots plegats d'una mossada!
–Però on és l'indígena qui empaitàvem tan assíduament, capità Lluïset, vós que ho sabeu tot?
–Quin indígena, capdecony? No veus que hem estats transportats a un altre món? Un món on els indígenes som nosaltres, i els invasors els dracs de foc, i on les nostres armes i ferramentes se'ns fondran al cos, i morirem cremats i penetrats per ferros roents, com ara abraçats cascú per una molt enamorada de nosaltres '*verge fèrria*' – instrument horrorós de tortura – invent meravellós dels nostres inquisitorials estrategs policíacs i militars més gloriosos.
–La verge, capità, qui parí cada vegada una despulla tan feta malbé qui sempre era irresuscitable.

–Hi toques, desgraciat.
–Doncs jo no ho veig gens clar, capità Lluïset.
–Si no ho veus clar, neteja't les ulleres, datpelcul. I ja que hi ets, el nas, el cul, i l'enteniment, si en tens cap.
–I això, capità Lluïset! *Fugim del foc, i ens estrompem a les putes brases!*

El bòfia extra qui així s'exclamava ho feia perquè un altre clinanem, davallant del pinyol sempre roent del firmament, s'havia inclinat devers un canvi d'escenari complet.

La regeneració havia estada total, mes intercanviada – tots els insectes prenien el lloc d'en Ramir, i el Ramir era l'únic insecte, inconspicu a un dels vials o flasconets a la butxaca de tendrum d'un dels insectes exorbitants, colossals, foramidats.

–Un enorme ramat de dracs, tots amb aspectes més acollonidorament esgarrifosos que ja no el molt dolorós drac del començament, capità! *Ara sí que hem begut oli!*
–Pitjor, pitjor, sempre pitjor; on ens has fotut, capità de merda!

Un motí, i un aldarull d'aquells de 'salvi's qui pugui' se seguien, de la part dels cinquanta-u, on tothom es barallava amb tothom, i les morts i les reencarnacions s'encadenaven a un velocitat tan folla que gairebé cap dels excel·lents espectadors del repel·lent espectacle no podíem evitar de vomitar-hi de mareig. Molts enfilàvem vers les portes i desfilàvem, esfilagarsats, fora. *Ja us ho fotreu*, dèiem. Això no hi ha déu qui ho enduri.

D'altre, però, amb millor païdor, romaníem asseguts, curiosos envers un esdevenidor teatral que prometia força. I

aleshores érem ben pagats, rebíem el premi, com qui diu, d'un espectacle encara més abracadabrant. *Oh i espera't!* Els quadres s'acceleraven. Tot canviava tan de pressa! L'estre poètic dels clinàmens es disparava! Les reencarnacions s'alternaven i alteraven a saltirons esventats i aparentment sense cap ni centener, com la vida mateixa, tret que a fugaces tongades.

Així, veies que tots els bòfies esdevenien Ramirs, i en Ramir el Lluïset, i els policroms insectes es fotien un panxot. No heu vist mai riure un escarabat? Heu vists escarabats recollir bòfies malcarats en flascons per a vendre'ls a d'altres escarabats? Bòfies, vull dir, Lluïsets i apòstols amb els fiblons verinosos esbojarradament encesos, tret que infructuosament car els escarabats tots anem cuirassats.

I després és clar que encara millor. Els canvis d'escenari s'entrecreuaven. Entre-ensopegaven i tot.

Qui era indígena? Qui insecte? Qui Lluïset? Alhora tothom i ningú.

–I ara! Què és això? Els cinquanta goril·les ens hem tornats vils cloacals insectes, capità Ximpanzé!
–Doncs quina merdegada, vós!
–I per si fos poc, en Ramir ens té de presoners a les seves consagrades ampolletes.
–On anirem a parar!

I llavors ens implicaven als espectadors. Alfarrassant-ho a l'engròs, una tercera part esdeveníem Ramirs, una altra ens regeneràvem en bòfies, la tercera ens reencarnàvem en insectes. Ens petàvem de riure, ens esclafíem. Les riallades! La sorollada!

Allò era el súmmum del disbarat.

[*Nota.6.*: No. El súmmum del disbarat era el de l'existència mateixa de l'univers, no fotéssim, ara, vós – i de lluny!]

Els Ramirs ens hi avesàvem pràcticament de faisó instantània. Car tots els Ramirs som altament poètics; hem una ànima extremadament mal·leable, plàstica. No ens diem pas De l'Alta Rima per no res, vós!

Quan se'n cansaran, a la vida de l'univers mesell, els clinàmens de desviar-se de llur recta via, poca-vergonyes! I què no crearan a la fi de la fi? S'hauran fet aital embull, aital garbuix, que... Que... Que no hi haurà qui en tregui el fil. Malaurat qui s'hi trobi. Desitgem-li un bon tarannà, un com el nostre. Que la nostra condemna ens la preníem rient. *De què ens serviria, sobre, de plànyer'ns!* Malament rai. Encara ho empitjoràvem.

Au, bona nit, escarabats tots.

Calla. Abrupta foscor a la sala. Què s'hi esdevé? Les llengües ens pengen. Cansats...? Tu diràs! Cop d'ull a dreta, a esquerra, a tort, a dret... Hi ha un romanent de llum a la perifèria? Què s'hi maneguen...? De qui parles...? Qui són aquells 'qui' que dius...? No se'ls ha acabada tota la gamma de variacions? Ens donaran garsa per perdiu? Hi faran sortir personatges si fa no fot històrics? Mítics? 'Sagrats'? 'Consagrats'? 'Reconsagrats'? Això no fora enganyifa...? Ens hem portat malament? No hem rigut prou? Ens renyen a continuació amb un acte de revenja, del qual no n'entendrem ni borrall? Som llurs ostatges...? Se'ns tornaven neuròtics egipcians potinejant amb ninots de

vudú? Quines atrocitats... A quin llivell de malignitat no comploten... On és llur mamella de bondat, amb la dolça llet del l'amable perdó...? Què desvarieges...? Només et deman si creus que s'obstinaran a ficar-nos-hi... només ens mancaria això... en les permutacions la presència... la presència – tants d'intercanvis possibles de posicions! – és clar, com més gent implicada, més 'infinites' les permutacions – no em fa cap gràcia – hi tindrem ara present també en Hitler, n'Àtila, el moro Muça, sant Patraç, en Marieta Culcagat? La Monyos, la Campanera? En Dandi Patorrat? La Cassigall Dinguilla? En Macot? En Mao, en Marcuse, en Merckx...? La Gallina Pon-i-caga? L'Esqüer amb el cap del mort als bombatxos? Avisem-los, fem-los-ho entenedor! No ens en creurem re, per molt d'espectre famós qui hi afegeixin. Som-hi, som-hi...

Ens n'anem en patrulla, per les portes sota el llum amb el mot '*exit*' en vermell.

–Èxit, dius? Home, a mitges. Mig i mig. Si no fos la vida tan llarga! Si fos més concentrada en l'interessant? I tots els bocins merdosos, avorrits, angoixats, adolorits, melangiosos, fossin tolts, tallats arran... una bona excisió de tot tros malaltís...
–Sí, és clar. El primer cop vista, una peça, qui n'està mai del tot convençut? Caldria tornar-ho potser a veure, amb més tranquil·litat.
–Saps què? Tira, ja hi tornarem un altre dia, si encara ho fan i ens vaga.

Se'n van. De moment, només hi romandrem els adormits...

L'indígena s'ha eixorivit solament quan el matí entrava per la finestra. El local era buit. L'escenari invisible rere el teló obscur.

S’aixecà i partí vers son humil habitacle.

II

La porta del celler.

Vet ací oberta o ajustada la porta del celler, la qual sempre soc enclí a cloure de ferm, car prou que s’escau que tothom que hi cau hi roman; qui sap què o qui hi rau, ni què hi menja, a part del que li cau.

El celler és en tot cas un cau malsà. Un cas com un cabàs. Em fa una por insostenible. Què s’hi deu cuinar? Quants d’exemplars tètrics ni de quins altre morts més horripilants encara no s’hi deuen aixoplugar?

Tothom qui s’hi perd hi rau. Ningú no n’hi torna. Hom es demana, el caigut, què hi fa, tret que potser no hi fa re, havent estat paït pel qui se’l cruspia de viu en viu. Qui sap. O potser trobava a un racó el cau d’un rat i s’hi enfilava, i eixia, llibert i enlluernat, a l’aire lliure? Només ací i allà

mossegat...? O ni això. Tot senceret i eixeridet...? Qui en té la prova...? Tot són suputacions. Suputacions i prou.

Per què cada intrús nocturn hi cau? Massa curiós? Malalt dels ulls? És – hom diria – segurament, perquè assumeix unes escales que hi davallen – unes escales espectrals, car només existeixen al seu magí, erroni.

Un celler, diguem-ho tot passant, al qual no hi he davallat mai. No puc. Com dic, com hi aniria sense escales? I de curiós, no en soc gens. Supersticiós, sí, veus? D'on us penseu que crec que em venen durant les nits les repetides tossudes terrors? Unes nits negres en tots els aspectes on sols em freqüenten el consirer o l'esment, despert o adormit, angoixants malsons, i pitjors pensaments d'eterna mort.

S'extingeix, dic, quan cau, l'intrús, malgrat el fet fefaent que cada nit torna, car la porta del celler no roman closa, i de pujar, l'intrús no crec que pugi... Calla, tret que... Caldria que fos un intrús amb ales... una espècie d'ocellot demoníac (amb vol matusser i fatu d'escarabat), o cap altre àngel maligne. Això deu voler dir, inapel·lablement, que l'intrús és cada nit un altre, tret que s'hagi, de debò, que és molt dubtable, esmunyit enfora pel cau del rat al racó i, perseverant, hi reincidia; i això sense fotre altre...? Per exemple, quan dorm...? quan menja...? *etc.*

Te l'esmes com ara relliscosa llefiscosa bèstia amb dos o quatre caps, i amb dues o quatre llengües totes bífides (valen les quatre per vuit?) (quants d'idiomes estranyots, amb tantes de llengües no sap?), baldament de fet no parli mai (o no l'hagi mai sentit parlar). Silent, doncs. Per què? Potser, a tall de serp, les empra (les llengües) preferentment per a tastar i ensumar. O no parla perquè de parlar de debò no en sap, o rebutja de saber-ne, creient, amb prou raó, que

d'explicar re és perdre l'estona. Tots som inconcebiblement inconvencibles. Allò que compta és l'acte. I el raciocini ve en acabat, quan el fet és fet. Com cal.

Cal dir que, al capdavall, amb la bèstia fastigosa qui hom s'esma que existeix, ens entenem força. Qui no s'entén amb altri és perquè no ho vol. Ep, i també perquè no pot. Suposem que l'altre rebutja de voler-te entendre. Cal bona voluntat de part dels dos. Això és palès. Una simplicitat. Dir per dir. Vols callar?

I aquest matí, espera't, m'he trobada una *nota* clavada amb una xinxeta a la porta entreoberta del celler.

Una nota de l'intrús d'anit. Gran meravella! Hi diu. «Senyor Ramir de l'Alta Rima. Tinc l'honor de presentar-vos-em. Em dic Anteu, i soc fill de la Terra. *Cada vegada que caic al fons del vostre celler encantat d'indígena màgic, sabéssiu, per si no ho sabeu, que en lloc de perdre força, en guany!* D'ací que pugui escapolir-me cada vegada i per la mateixa porta per on he caigut, amb un bot sobrehumà. Així que la vostra desconfita serà sempre segura. No em fotreu pas. Per molt que em tempteu amb la promesa ambigua del vostre celler interdit, no m'haureu al capdavall pas. M'engalipareu cinquanta mil vegades, i cinquanta mil cops n'eixiré il·lès. I al cap i a la fi, més d'hora que no pas tard, us fotré fora de ca vostra, *indígena!* Haureu de pensar-vos-em trucs més efectius si voleu igualar mes manyes ni perícies. Mos sabers-fer i mes habilitats excelses. No teniu futur que valgui. Abandonéssiu ara mateix. Us em reteu, lligat de peus i mans. Ja em pensaré què en faig, del vostre paquet tan ben embolicat. *Ha-hà! Llença't a l'Aqueró. Prou en conec els topants!*»

Tanta de presumpció. Això sembla un crit d'ajuda, de desesperació perquè algú tingui prou clemència ni compassió per a treure'l de qualque greu dificultat. No te'n fiïs ni un àtom.

Ara, cal també no menysvalorar-lo. L'important és no creure't mai re del que diu ni no diu. Un enemic, només vols fondre'l en enderroc indestriable, terminar-lo d'empertostemps. Bon desembaràs.

Així que tot allò m'ho he pres com a catxa. A part que és una podrida mentida. Que la realitat és que el desgraciat intrús no amaga cap atot enlloc, com pretén. Al contrari, no em jaquiré pas impressionar. La falòrnia que és un tal Anteu mític, qui se l'engoleix? Caldria ésser babau!

Milhomes, molt fotre el fatxenda, i res que l'estintoli darrere. Escarransit, cagarrines, nan geperut, sense forces. Cada dia més desmanegat. Serpeta inofensiva qui, tot passant, trepitjaries sense adonar-te'n.

No reïx doncs a convèncer'm mica. Res a témer. Que caigui tantes de vegades com vulgui. Desgraciat. Cal que hi jaqueixi l'ànima borda, durant una d'aqueixes caigudes esgarrifoses. No seré pas jo qui l'arreplegarà. *Cal no ajudar mai en re l'enemic.* Fora suïcida. D'indígena betzol, autodestructiu.

L'indígena, al contrari. L'indígena es defensa, passivament o activa, però es defensa. No caurà mai en cap parany que li pari el malparit qui només vol anorrear-lo com a poble únic. Els fem nosa als envejosos qui indaguen on poden fotre la grapa (per a robar-t'ho tot, àdhuc l'existència), sempre doncs sense mai trobar altra solució que l'eliminació de l'altre. Curts de gambals, i malignes en escreix. Ens volen

escruixir. Per què? Perquè existim.

Perquè hem la raó d'existir. Els indígenes hem la raó. I ningú amb la desraó d'arma principal no ens ha de treure de l'indret. I menys cap rat qui rau a cap cau de rònec racó. *Merdós!* Ja pot bufar-se i bafanejar. I fatxendejar, i faronejar, i tifejar. De què? *Miserable!* De què?

L'endemà la porta del celler fotia el mateix paper de cada matí, d'ençà de temps immemorable. L'intrús, davallant (de cop!) la jaquia ajustada. No hi deu veure de cap ull. I, de més a més, no pot pas ésser sempre el mateix. Ningú no és tan boig, de repetir una acció nefasta, condemnada al desastre, manta vegada, nit rere nit. Milers de vegades. Ha d'haver perit en l'intent, o a tots ops eixir-ne tan fet malbé que ni escriure lletres falses no ha de poder.

Alguna nit l'hauria de sorprendre, i sortiríem de dubtes. Però qui s'espatlla un son ja prou dolent per un maleït invasor com un altre? Com si ens manquessin neguits, per a afegir-nos-en d'escreix. Cal romandre tranquil i estalviar les forces. No saps mai quan et caldrà contraatacar en la batalla definitiva. I llavors hi has d'anar amb tota l'embranzida, i amb tota la mala bava. Que no en romangui, de l'intrús, ni la puta arnada pell!

I un altre d'aquells dies l'atmosfera feu un salt d'acròbata sideral i canvià de signe. On feia bo, fotia un fred glacial, i, per a aturar si més un dels corrent gèlids que entraven pertot arreu, per la finestra, per la teulada, per exemple, i amb el vent que obria la porta del celler, la tancava amb forrellat (no fos cas que el monstre, com la part més forta del fred, pugessin de baix), i amb cadenat (amb la claueta que

em duc al llit), per si el monstre ignot vingués de dalt. I de què em serveix? Dormiré, aqueixa nit de què enraon, sense les pors que em tenallen cada altra nit la consciència i l'inconscient?

Ara us ho diré. De sobte, en la foscor absoluta, disciplinadament expectant, àdhuc clapant, me n'adon d'una presència al llit. Somiant, de bon inici m'he pensat que soc amb el meu súcub, i que, sense gens d'animositat, el convidava a llet calda amb conyac, i que li presentava un pomet de pensaments, a ell que tant li plau d'ingerir flors, però aleshores em reprenc, sobtat. Una fortor piorreica, irresistiblement fètida, em fa rebutjar l'abraçada. *Soc conscient que tinc l'enemic al llit*. Potser em vol arrencar la claueta del coll. Com ho sap que l'hi duc?

El meu súcub era avui un escarabat més fosc que no la foscor mateix, molt pelut, enorme, i enormement fastigós, amb ulls lleugerament fosforescents, molt amenaçadors, i sé tot d'una que és ell qui amb els seus tentacles em xucla, quan em visita de nits, a petits glops, la substància del cos. I potser alhora m'hi injecta les pors astronòmiques de l'univers que m'ofeguen tan sovint que em crec a les portes de la mort, això darrer no ho sé; ho dedueixc, car que ell fos el diguem-ne 'xuclaire' també fora una explicació com qui diu prou lògica.

No crec que l'enemic, l'escarabat monstruós, sàpiga parlar. Avia crits, uns crits estranys. Uns esgarips infrahumans, com si vinguessin de molt de lluny, del futur... *del futur*.

–*Ub-là, ub-là... Ah-uh, ah-uh... Ub-là, ub-là...*
–Què vols? Què vols? Lleixa'm anar!

Volia encendre l'espelma, i no em lleixava anar el braç. Deu

témer la llum, el foc.

Tot d'una s'ha envolat. Esperava tremolant la vinguda de l'alba. Tot i que encara duia la claueta del cadenat penjada al coll, de bon matí me n'adonava que la porta del celler, algú l'havia badada de bat a bat per a ficar-s'hi (o per a evadir-se'n?). El vent gèlid hi surava amb enrabiada fúria.

Hauria de cremar aquesta barraca. Aquest barracot dels mals records, i els depriments misteris dels massa esfereïdors caus per por encara inexplorats. Ja ho veurem si m'hi pos, si un bon dia de filis faig un cop de cap i m'hi resolc...

III

El canyeret dels taciturns alienígenes.

Trobaven uns indígenes de la prístina nació dels Selva Negra, al més espès i punxegut de la jungla, el mutant mort, amortallat amb l'extraterrestre relluent mortalla groc i verda. Hom llavors en talla del mort amortallat la mortalla, i

talla el mort a bocins, i els cou (cantant el deliciós ‘cou, dineta, cou’) a una clariana nova de trinca, feta segurament pel foc rodó a la cua del vehicle dels mutants que aterrava precisament, això sembla, per a lleixar-hi el mort amortallat, ara tallat.

I ben bo que el trobaven! Ja els perdonareu. S’havien pensat que el mutant (no sabíem pas ni que n’existissin, tot i que alguns dels més savis ho sospitaven) era un tendre i glabre nou espècimen a la jungla de qualque altra espècie desconeguda fins ara, com hom n’ha trobades de vegades, ep, i amb fesomies encara més lletges que no la de l’estranyot turista mort (no crec pas que solament dorment!).

Diguem que tingueren un moment desesperat de desesperada desesperació poètica, i trobaren que aquell mannà fora de malagraïts no ingerir-lo. És una mania que patim els poètics elements de la bona nació dels Selva Negra. Què hi farem. No pas que ens requi mica.

Qui hi patia de debò, però, era el bon Ramir de l’Alta Rima, qui ara sí que veia el seu poble periclitar, vull dir, anar de mal borràs, amb la possible revenja incorregible d’aquells allunyats – allunyats infinit firmament endins, qui sap si al fons inescandallable i tot, on, en exuberant conflicte, la matèria juganera no trau, del cementiri de ses creixents, massa ubèrrimes, idees, cap més seriosa combinació que esclafarà tota versemblança enllà d’allò que hem vist fins ara. I viurem llavors, si vivim, en un univers encara més calidoscòpic, prepòster, polimòrfic, psicodèlic, estroboscòpic, on ningú no se sabrà ni on duu el nas, i menys encara la cigalona.

La vida és sempre mínima i diminuta. I així és com la volem.

Com som, som volem ésser. Bé i bonets. No som gens cobejosos. Amb poc i selecte n'estem contents. Ben aïllats dels malignes invents dels bruixots tot-destructors.

«Quan ets jove lluu per a tu tot solet el Soleret/ I quan ets gran tothom et passa, per a la teva contribució, el Plateret/ Llavors, quan et mors, sí ves, et llencem al Canyeret.»

La por que ens fan canvis. Els canvis tots sabem que són sempre per a pitjor.

I la cançoneta obria els ulls al de l'Alta Rima. Car allò semblava explicar-ho, si doncs no perfectament, bon tros.

Els alienígenes tampoc, com nosaltres, per un respecte avial incrustat a l'ànima (crec que, com nosaltres, un persistent regust atàvic no els amargava de lluny; degueren llurs avantpassats també haver emmalaltits a frec de mort, després de cap àpat cadavèric, i molt assenyadament prohibiren el costum), tampoc, dic, no es devien menjar els morts. Ara, això no treia que els apetís, vull dir, que els vingués de gust, de trast en trast, menjar-se'ns els nostres – una petita llepolia. Per què no? Què hi fa que el teu mort se'l mengi tota mena de larva ni de cucot, o voltor, o el foc infernal, o se'l cruspeixi més aviat un personatge d'un altre món altament educadet, suposéssim.

I aleshores, amb un pregon sentit de la deguda justícia retributiva – que potser es porta àdhuc més pels astres i galàxies del cel que no pas entre els mesquins de nosaltres – ens presentin, quan en tenen, car no en deuen tenir gaires – amb una civilització tan avençada (i de debò civilitzada – testimoni d'això el grau excels de llur integritat estructural), on, allò de la mort, més aviat devia ésser cosa de triar-la que no pas de patir-la – ens facin generós obsequi, dic, dels seus

cadàvers, precisament perquè, molt agraïdament i rellepant-nos les comissures dels llambrots, delitosament ens els cruspíssim.

En el qual cas, ja estem per aquest cantó salvats. No pas per l'altre, els dels maleïts invasors terraqüis. *Buf*, un altre perill mortal que ens estalviàvem, i del qual n'eixíem amb més seny i raó i tot, havent apresa de la cortesia, i el 'part-en-vull' i l''anem-a-mitges', i l''ara tu, ara jo', de les societats estabilitzades – estabilitzades i sense els condemnats ensurts dels inventius idiotes o les preuades proeses dels psicòtics.

Els del més enllà devien trobar que els fèiem una gentilesa i un compliment, bo i delectant-nos de tal manera amb els seus morts – cal dir que millors que no cap altra salvatgina la cuinessis com la cuinessis. I d'ací que de trast en trast no ens en ploguessin d'altres.

Crèiem, al cap dels com més anàvem més sovintejats festins, que llur refinada carn, de més a més, ens empeltava amb ciències gentils, i doncs afavoridores de la convivència i del respecte a la natura. És a dir, que ens tornaven encara més intel·ligents, i doncs benèvols que no érem, a diferència dels avariciosos invasors de tota mena tan repel·lent i repulsiva com abundaven pels arruïnats voltants.

La síndrome molt perillosa de creure'ns el poble elegit amenaçava llavors de posseir-nos, i de fer-nos doncs creure que érem allò que no hi ha – ço que és allò que cal de totes totes evitar, car no hi ha res de més fastigós per a un poble de creure-s'ho, atès que allò li fa fer llavors les pitjors dolenteries, pensant-se doncs que els superiors del més enllà tot els ho aprovarien. Molt errat d'osques no van, els

capsdecony! El càstig per a ells hauria d'ésser, si fos veritat que els del més enllà gens no els emparaven, d'allò més exemplar. *Per creguts!*

I era llavors on en Ramir i alguns altres no estatuíem que de creure's millor és anatema. I que cal emular només els més humils, els més amants de la terra pairal i planetària, i el sistema mateix sideral, no fos cas que se'ns destarotés encara més que no es destarota tot sol, i sobretot per la provocació dels malparits que la modificarien – la modificarien per a espatllar-la, exclusivament per a fer-la malbé, destruir-la de cap a peus, trametre-la on ells ja no són, a la puta podrida merda. Total, absoluta, horror. *Fuig!*

Un estentori gallaret anunciava el triomf del sublim, colossal, matí, i tots ens presentàvem com qui diu a la benèfica inauguració d'aquell sobirà port d'aviació, dibuixat per l'agònica natura mateixa

Durant la nit, un terratrèmol arbitràriament creatiu (o de fet programat...?) havia pintat, amb clares i no pas gens superficials fissures al terra (de primer calb, ocre, i friable, i llavors convuls i metamorfosat), una mena de mapa, el qual, tot i que críptic per a nosaltres, possiblement era molt significatiu per als qui ens orbitaven de dalt estant.

Allò ens prometia qui sap els presents lleixats caure generosament.

Volgué doncs l'atzar i la serendipitat – en un mot, la roda de la pertinent i impertinent fortuna que regeix els camins de la matèria – que passéssim de la ignomínia d'unes sòrdides sopes masturbatòries, amanides amb ginseng i d'altres mediocres, no gens nodridores, minúcies, a esdevenir potser

prou gruixuts de greix amb el mannà dels alienígenes. Qui llençaria entre nosaltres llavors l'esclop al cor del mecanisme? Qui en malmetria l'engranatge? Qui en faria malbé la màquina sencera? Al contrari, ens empescàvem qualque cerimònia arcana de salvatge, per a amagar als ulls burlescs, tèrbols i traïdors (i potser en alguns elements prou perspicaços) d'exploradors, col·leccionistes i turistes, és a dir, sobretot el fosc enemic qui ens rau de nits a la teulada per a '*estudiar-nos*', on trobàvem els cadàvers exquisits i els disfressàvem de bèsties diferents, i tornàvem del tiberi esparracats i sagnants com si havíem batallats amb la tonyina, per exemple. Com si érem grotescs i depriments primitius tornant en tot cas del brutal sacrifici. I que la xarona xurma dels 'antropòlegs' trobessin en nosaltres vestigis de molt mediocre, carrinclona, irrisòria, salvatgeria. La qüestió que ens jaquissin tranquils, i que mentrestant ens vilipendiessin tant com volguessin a llurs cròniques. La repulsiva secreció de llurs enteniments potser tenia fins i tot la propietat de descoratjar certes ànimes de càntir i convèncer-les que no valia ni la pena de visitar-nos. Orfes del flagell d'aquelles famílies de brètols ximples i babaus qui ens esguarden com a bèsties del zoològic, i ens ofereixen confits i cacauets, ens les campàvem molt més felices.

L’enemic a la teulada.

Quan sentíem a les teulades les feixugues petjades dels escrofulosos misantròpics antropòlegs qui venien a espiar-nos pels foradets, qui més qui menys cada família d’indígenes teníem amanida la nostra farsa particular per al seu benefici plena de pallassades i capdeconyades per a lleixar-los estabornits d’interès, escrivint a llurs llibretes quins costums més bèsties els dels primitius, i tot d’una, de cop-sobte, com menys s’ho esperarien, enviàvem enlaire, forat amunt, la merda i els pixats dels bacinet. La nostre ofrena avial als molt arcans i terroristes poders de dalt de tot.

«Que endarrerits, aqueixos salvatges!» Aprofundeix en la seva anàlisi l’estudiós del pecaminós home antic.

«Per exemple, no caguen en tron, com nosaltres els civilitzats; els indígenes caguen encara en bacinets (bacinets que tracten estranyament com si fossin calzes sacres o greals màgics) desats molt cerimoniosament enmig de llurs irrespirablement pudents cabanes, i l’emmagatzemen per a oferir la merdosa penyora als bidells del paradís, els àngels de la teulada, representats per nosaltres mateixos, els antropòlegs a la teulada, perquè en acabat la presentéssim imaginadament al destinatari, el qual ves a saber de quin déu totèmic i molt grotesc no es tractava, car cada família en posseeix un, de déu privat i exclusiu.

«Tan fàcil que els fora d’anar a buidar el molt sollat bacinet a les séquies, com fem nosaltres, tan nets i polits. Però no! Ells, els primitius idiotes, temen fer-ne malbé l’aigua neta i

empitjorar la salut dels habitants de l'aigua, crancs i xanguet, i cocodrils i d'altres serps i dracs ferotges, qui hem vists enguany treure el nas esgarrifosament, i just directe vers nosaltres, els molt arriscats estudiosos dels pollosos pobles tristament autàrquics.»

[*Nota.7.*: No cal dir que els qui més no gaudíem llavors en la divertida representació teatral contra els sempre inoportuns entremetedors entremesos, érem els minyons i minyones compresos dins la franja de l'edat feliç i plaent de la infantesa. Fèiem juguesques i posàvem messions a favor de qui millor no endevinaria d'encertar, amb qualque gargall o cagalló, o menstru o lleterada, ejaculats amb creixent precisió, una de les orelles o un dels ulls que amb trepidació i intromissió no ens espiaven. Al mateix temps, així apreníem de com tractar més tard invasors, i obstructius intrusos, turistes i acadèmics – tot maleït emprenyador qui es fotia on no el demanaven. També els llençàvem, eruptius, fortament expel·lits, escarabats i serps, i ocasionalment aquells molt enrabiats i famolencs muricecs qui en dèiem 'vampirs'. Vèieu i sentíeu llavors renegar i córrer, i relliscar i fer capitombes, i fotre's trompades, els emmerdaires qui venien a 'investigar-nos' per tal de dur-nos a la 'civilització', és a dir, venien a fotre'ns la vida a la merda, i a enverinar-nos l'existència. *Nosaltres qui no els havíem fet mai re ni cap mal!* Ni els transmetíem cap letal malaltia, contràriament a allò que feien ells. I encara menys els temptàvem maliciosament amb els presumptes delits i triomfs de llur meravellosa, ço és, meravellosament repulsiva i depriment, destructora i anorreadora, 'vida moderna'. Una vida d'extintors qui ens extingeixen com a espècie, i ens distingeix com ara l'espècie més malèfica mai no nascuda en aqueix condemnat univers.]

V

Quiets col·loquis amb el casolà espectre.

A qualque indret de prop, un de tants nocturns espectres sorollosos com ens freqüenten l'habitacle, cantava a deshora, enmig de la morta nit, una sentimental albada.

Ah, malparit, no callaràs mai! Ruc ritual el teu! Tant que no ens mereixem el descans, i vens a trossejar-nos-el i a fer-nos-en repugnants xixines!

T'aixeques llavors, i surts, malarec i malmirrós, fora a pixar, i veus com ploren llàgrimes diamantines les pedres matinals.

I et demanes, esguardant el fosc arnat cel revolt, si te'n recordes encara de quan, en les singulars estructures prehistòriques, primigènies, de l'atmosfera, era possible per a qualsevol dels potentíssims titans qui hi fèiem estada de posar-se per barret l'oceà sencer, sense que se li'n vessés gota als atlètics muscles de portador de mons, com ara els del príncep Atles, per exemple, i aleshores fent àrida la resta de l'estesa, on àdhuc les resistents tortugues marines es

morien de set.

Portaves tu sol a frec d’extinció el petit món sencer on amb prou feines si hi cabies. Amb sensibilitat anestesiada, musclejaves, arronsaves l’esquena, bellugaves amunt les espatlles, com per a dir que tant te fotia, i era llavors on l’oceà no et queia testa avall, i tornava malauradament a mare.

No em tornaré mai més a posar per barret l’oceà, tan collons inestable! Vull un barret que em doni coratge, eixut i no pas ornat amb re; si em pogués posar per barret un cop de puny, allò em fora perfecte, però crec que és impossible posar-te de debò per barret cap noció abstracta. Més val que et desis els cops de puny per a quan et calgui administrar-los sense parar compte de la dosi.

Això dels astres sempre m’han semblat sapastres desastres, un balafiament de l’escassa matèria, que hauria pogut servir per a formar unitats més aprofitables, desitjables. L’astre fot una llum enlluernadora que embogeix el tità més serè. Per això ens estimem més vespres i albades, on la llum fa cap als ulls tamisada pel molt sanitós dubte d’unes tenebres que es desgranen.

Implacablement succint, record ara mateix que era el tità aleshores qui, heroicament absent, sol se solaçava re-acunçant el cosmos anàrquic. Tothom m’ignora ara (soc un altre no ningú anònim i d’incògnit), mes si hi ha re que ragui a raó és degut al meu treball d’adés, on ficava cada cosa on em semblava que més o menys no casava. No pas que tot hagués romàs a lloc, com ho jaquia. Tot és belluga. L’univers és una olla en ebullició, i tot allò que conté, és a dir, la totalitat de la matèria, es belluga alhora, tret que cada unitat per on li rota, o pot rotar-hi. Tot això és palès. Que tothom

triï ignorar-ho no trau que el que és no pugui de jaquir d'ésser. Tot és escrit a un lloc o altre, molt amagat al cor de l'ou roent d'on la novella darrera estructura no es cova.

Me'n tornava al llit. L'espectre cridaner, esporuguit per la llum de nou jorn, s'havia fos.

Rere el turó ragut ja hi ha jovent (i molt vergonyosament i escandalosa qualque vellard!) qui carda. Insistentment verecund, abstinent, ho trobaria irritable si no n'estigués ja tan avesat. Cap gràcia ni elegància. No pas gens més harmònics ni clàssicament posats que els horribles indesencastables gossos, ni els simples, poc complicats, escarabats. Pelleringues llefiscoses agitades com ara per vòrtex embogit vingut d'enlloc, absurd. Qualsevol molt entenimentat astrònom qui hagués mesurada la vastitud de les distàncies, se'n fotia creus; de què serveix aquell moviment sense producció, de màquina borda? Quin batibull inútil, quina despesa idiota!

[*Nota.8.*: Forassenyat caòtic element, te la peles amb tentacles agressius, i damunt la gespa i els seus esgarrifosos i esgarrifats habitants, espetega la teva més íntima matèria incandescent.

Tu pelar-te-la? Mai! Toca ferro (roent)!

De què tinc por? Bada, de re! Sols d'esdevenir encara més ruc que ja no soc! Els filòsofs d'adés ens ho advertien. «*Tota lleterada escurça el cabal de la matèria cerebral*.»

Desendolla-te'n, tanoca! Bajanament aferrat al miserable empelt, mentre et corques durant el damnat recorregut de l'amunt i avall, amunt i avall – el desconsolat vaivé indecís que et gasta l'energia fins a tornar-te-la èbria i sotraguejada,

i esdevens aquell qui periclita implacablement vers el seu infern particular. Fes un petit esforç i observa't aleshores trontollant, si caic no caic, leri-leri davant l'abís del retardament mental irreversible, a frec de tombar-hi per sempre pus! Estàs-te'n, vols!

Excel·leix en la pudicícia, i excel·liràs seguidament en tot allò que bonament no emprenguis.]

Tornant, suen les pedres sota el melòdic plugim, i amb el poètic ventijol bambolegen, i desig veure trencar-se el deleteri entracamallament dels fastigosament acoblats (en deuen haver de nous, car les hores no es despenen debades), sobretot en acabat que els espetegués ben a prop de les enterques trempades antenes cap llamp també destarotat pel que ullava, quan…

Quan, com ara pòstumament, aprenc que els morts qui colguem plegats també carden! Allò em jaqueix esbalaït, estamordit. Caic àdhuc de cul al fang.

Qui em deia aquella gruixuda guatlla? La ronca rogallosa veu de bell nou de l'espectre cridaner, segurament. Això vol dir que la nit, al cap del jorn burell i bromallós, s'ha reinstal·lada.

Ves què hi farem. Mala cara ja sap quan.

«Què insinues?» Li retrec (i no em contesta), quan em mormolava a cau d'orella, i m'hi bufava fredament, i tota la pell coll avall se m'estremeix, i calfreds i tremolins em recorren les símfisis de l'espinada.

Inspirades centúries proppassades i propvinents em passen

llavors pel sensori i el magí ensems. Hi les imatges se substitueixen exclusivament per eixams de saltarel·les. I la veu em diu, molt fluixet, potser mudament i tot, que les aparentment efímeres saltarel·les ens sobreviuran, i en llurs escrits no existirem, altre que com cap estrany flagell que feu malbé totalment la modesta esfèrula.

Em fa l'efecte de trast en trast que el cridaner espectre nocturn no és altre que la meva consciència abandonada al remordiment i la recança, i la pena d'haver esdevingut, sense voler-ho, desenraonadament glabre i simiesc bípede, sense cap altra traça que la de poder (de vegades) triar de destruir o de romandre absolutament quiet. La segona opció, no cal pas dir-ho, és la bona, la nostra. Per això que m'inquieti l'aproximació més i més estreta d'invasors i visitants tan intrusius, obstructius, altament verinosos.

VI

Flors de foc al prat florit del firmament.

Me'n record que, escandalitzat per les veus dels patètics mentiders que pujaven del celler, per la porta que tota sola quotidianament i misteriosament se'm badava, esguardava

al prat tot florit del firmament les flors de foc que mai no s'apaguen, i, subtil com avesat acròbata del pensament, escandallava emocions tanmateix fútils.

Sabia que, tantost el Sol eixit, tota la samfaina de cogitacions i d'idees, el fumegós brou de bruixes al magí, al sensori, i al consirer, se'm fonien, se me n'anaven, corrompudes per l'actualitat, vers els xops cotons fluixos de les peremptòries obligacions.

Vestit d'obscè gladiador sangonós, amb el seu vel negre esvellegat, la Mort m'ha esgarrapat i burxat el cervell tota la nit, i ha assajat de partir-me'l pel mig, fer-ne dues meitats antagòniques que s'haurien d'haver extingides recíproques. La meitat de la por de morir, la meitat de la de la feina encara per a fer. I ara, creient-me com cada matí haver sobreviscut als seus bares embats, bo i titubant cavava i llaurava, eixarcolava, feia net de pugó cap arbrissó atès, i enraonava amb qualque company com si el món, i ma vida alhora, no s'haguessin d'acabar mai.

I tot transita tan maleïdament de pressa. Bades una mica i la meitat dels qui coneixies han partit vers les distàncies inabastables del mai més. I saps que cada nit és la nit on et toca de començar el viatge vers el no re definitiu. Tot allò aixafa. Aixafa l'esme, aixafa l'esperit, t'aixafa l'ànima. Tens por de no atènyer l'endemà, i si l'ateny que ho facis sense forces, bo per a no re, insolidari. Amaneix-te a fugir vers cap cova llunyana. No et vols càrrega per als teus veïns. D'altres neguits els assetgen. Per què en voldrien cap altre d'afegitó?

«*La Mort, vil assassí, qui em rosegues el si,*

Com fort ratolí et rostaré la cuixa,
Tot pretenent que érets gerda maduixa,
I te'm voldràs ostar, i un colló et costarà.

«*N'acabaràs rostada com malson a l'albada.*
Serem l'un de l'altre rebec paràsit;
No guanyarà ningú; un matx nul serà, tàcit,
I en rep mant beneplàcit de cada hiperparàsit.

«*Fins a mai pus promiscus, dominus vobiscum.*»

–Ramir! Que capficat! No hi veus de cap ull. Segur que em compons un poema apassionat.
–Valzarel·la! Per a tu tot i més! Malauradament hec l'estre avariat.
–Pioc, doncs.
–Molt mal dormit
–No dorms amb ningú apropiat. Els pretensiosos espectres teus, oi? Els teus incoherents ectoplasmes?
–Són pertot: ubics, pugnaços.
–Laxatius.
–Mani?
–Fan cagar, de por.
–Que crua de bon matí, noia!
–Difident. Mesell. Vius massa resclosit. No veuries tantes de visions raonablement acompanyat.
–Trob que tot és ranci i reclòs, i que put a resclum a la gàbia global.
–A la gàbia global! Doncs sí que farem goig. Malament rai.
–Tu ho has dit.
–No et moriràs mai, Ramir.
–No haver nascut, calia.
–Vil vitalitat la teva que no duu enlloc, no l'aprofita ningú. I menys tu. Emotiu en alt voltatge, horrorosament

sentimental, corromput per la normal claustrofòbia de qui està sempre sol i tancat, si fessis un petit viratge i fossis més deixondit, potser aplicaries una mica d'enginy casolà i et casaries amb un dona qui et distragués de cabòries massa tètriques. A propòsit, ja has dinat?
–Aviat hi soc; ara me'l faré, quan em vagui una mica.
–Pobre tros de meló. Mala contesta. Apa, doncs au.
–Au, au.

Impecable plebs la nostra, sagaç i trempada com espelma encesa. Se'n va la Valzarel·la (potser de petita, amb les calces als garrons, com ara, tantost et ballava el vals com la tarantel·la). Se'n va, doncs, arrossegant el seu pacient ase, i (perquè endevina que la filustr) bellugant més que no mai el seu flairós esquer rodó, amb el doble ham rom de les dues natges.

«Perillós és a urpes de femelles recaure.
Ja et pots pensar on et menaran a raure,
Tu, amb les banyes molt llargues del taure,
Viu i dempeus encara, en soma tomba a jaure.»

Hores de lleure i esgambi, me'n torn a esplaiar-me a la jungla, on, rere cap bardissa d'esbarzers, sobtadament la Mort porta una cara de cobra o pantera molt més agradable de veure que no la del mòrbid macabre assassí de la perpètua cantonada.

Quan els meteorits del futur vindran a aixoplugar-se en aquesta devastada esfèrula, on només hi romanen ja quatre rònecs fòssils, de qui els ecos retrospectius de llur efímera

existència farà mil·lennis i mil·lennis que plegaren de ressonar en el buit del mecanisme espatllat que haurà esdevingut l'univers mateix, hi escandallaran debades. Una agra i ofensiva sentor de cendra i de dents esmolades.

Prístins dinosaures qui hi viatgessin es persuadeixen que només hi habitaren abans éssers incomprensiblement imbècils – s'autodestruïren per foteses, i per extrema i molt folla vilania – la vilania de la cobejança, de tal faisó que despullaren l'esfèrula de tot ressort natural per a recobrar-se d'una mort perenne.

«Més val» (diuen) «que per ací no ens hi perdéssim, ni que doncs hi demoréssim gaire.»

I escolats uns pocs períodes de senceres eres, amb ales de muricecs colossals, ja han fotuts tots plegats el camp. Només jaquint enrere qualsque carcasses d'ajusticiats criminals o de malalts inguaribles, per a donar notícia a quisvulla, i especialment als subsegüents descobridors de minúsculs renocats planetes, que és lloc malsà en el qual no paga la pena de gens distreure-s'hi.

Et trobes com tan sovint enmig d'enlloc. Sents com retrunyen esclats i batzegades d'un ventre qui, ventríloc, et conta angoixat ses agonies existencials.

I et demanes, «–Ets tu, el de la sorollada, ronyagut ventre meu, o es tracta pus tost del ventre *omnifutuent* i *omniparient* del món esbojarrat...?» Respon-te, «*–Tant se val. Tot s'equival.*»

Adorm-te al peu d'una soca. Durant el son, aberrants

repatànies recrescències no aturen de fer-se't un instat aparents, i el teu aparell cognitiu, tot i que t'oscil·len davant tostemps, les copsa si fa no fa, i, incompletes, les enregistra, inquiet, per si li calia recordar-les per a més tard – no fos cas que al cap i a la fi esdevinguessin significatives per al teu bon captenir-te, o per al teu fosc detriment.

Automàticament, el cos es plany i contraataca. Sanglots i singlots se t'hi confonen, i sanglotes singlotant, i singlotes sanglotant, i allò destarotaria qualsevol. No pas a tu, qui no saps ni què ho fas. És com qui ronca. Manifesta parers absurdament estentoris, i que no serva pas de debò. És la manifestació estrident d'un animal boig qui viu amb ell a la mateixa ànima que els sustenta ambdós, tret, és clar, que no fossin molts més – ànima al capdavall que és una mena de incerta dispesa per a innombrables transeünts sense caps ni peus; només amb cossos amorfs.

«La Mort qui m'oprimeix constantment el pit. Com et revenges de la Mort? Et dius, 'Com m'ho faig?' I quina secreció dubtosa no et segrega ara el cervell. Et diu, 'Matant-la!'

«Matant la Mort? Suïcidi? Escrius una noteta, 'M'he fotut un tret al cap perquè n'estic fart.' I la Mort se'n riu. Diu, 'Feina feta; amb aquest ha anat fàcil.'

«Això és revenjar-te'n? No.

«Comprens d'altra banda el goig dels militars genocides. Ells sí que avergonyeixen la Mort. La Mort la veus tot deprimida. 'Jo vaig matant d'un en un, assídua i complidora; i ells, els malparits, maten a l'engròs; cascun d'ells se n'enduu milions rere milions a la desaparició

sobtada amb malèfiques llurs maquinetes, fastigosament inhumanes. Milions i milions com si no re. No pas personalment. Cara a cara, urta a urta. On és la gràcia? On és la gràcia, desgraciats!'

«I tu, a qui la Mort personal tant no acolloneix? És per això que tot tant no ho menysprees, desdenyes, vilipendies i tot? Tot l'existent. I l'existència mateixa. L'univers sencer – els astres, les esferes, les civilitzacions, les històries, la humanitat, les persones... Perquè tot ho perdràs pels mil·lennis i mil·lennis que enlloc no restin! Tot continuarà com si no re. No has estada sinó una palleta insignificant, irrellevant, ni fred ni calor, cap importància, enduta pels vents, i que els elements desfan, desgasten, fins que ben aviat l'han esborrada. Sense cap retorn enlloc. Ni rastre.

«Tant de desdeny, tant de menyspreu. Et dius, 'Mecanisme defensor, tu. Així la pèrdua no sembla tan greu'.

«Infeliç! Cinquanta-mil vegades infeliç! En quin nou fangar no t'embarranques! Quan no et giques enganyar pels altres, l'últim recurs que trobes és d'enganyar-te tu mateix! La pèrdua és sempre la mateixa. Bada! La de l'existència!

«La por de morir no et gica morir en pau. I au.

«Si fos veritat que tot és una merda, si res no val re, per què t'hauria de saber tan greu perdre-ho tot? Car la pèrdua de l'existència és la pèrdua de tot lligam amb re altre, la total absència d'ésser. Has entrat en el no re perenne. No hi ha excusa ni falòrnia que valgui. Ni estratègia de capdecony, com la teva.

«Tot ho has perdut i apa. Per a l'eternitat. Ets mort, és a dir, no ets absolutament re, com abans de néixer. Aquest

era el pecat. El sol pecat. Haver nascut. I el breu interludi un intolerable i constant pes anguniós al pit. Una angoixa inextricable. I res més. Res més. Res més. Per sempre. D'empertostemps. Sense fi...

«Sant tornem-hi. És tot una comèdia, una obra d'art, si vols, alhora esplèndida i ordinària, rudimentària i imperfectible, admirable i contemptible. Tret que tant se val la qualitat ni la distinció, la misèria i el fàstic general, al capdavall, sempre més d'hora que no tard, el teló final sempre s'esbalça d'un cop, i la comèdia i tota la seva insolència, i tots els seus emblemàtics mecanismes, i tot plegat, l'oceà invisible, i els afluents i els meandres, i tot el paperot i els diferents tarannàs si fa no fot carismàtics dels protagonistes i dels extres, de tot el proïsme en pes, tot el vernís i tota la matràfola, i la tragèdia i la catarsi, tot es fon. Tot s'ha acabat. No hi ha re més. Cap peix a l'estany. Cap ocell al jardí. L'estany mateix, el jardí, evaporats per sempre. Cap plany, cap veu, cap crit, cap crim, cap bes, cap cop. Silenci. Absència. Buidor. Re. Re.

«Tota honor i tot blasó irrecobrablement desgavellats. Tot blasó irrecobrablement desgavellat.

«El vici de tot coet d'esdevenir miques, sovint abans no s'estrompi i tot, no s'estavelli amb un cert rebombori i tot, pateix el mateix vici inarrencable de tota ànima ascendent. No va enlloc. Tantost no s'eleva, s'estrompa al femer que fermenta, roent, i ho transforma tot en fètid fumet que es dispersa tot sol.

«Hom s'ensuma guardons que aguaiten si hi persevera encara gaire, i tot i que sap que un cop obtingut (si mai n'obté cap), el goig se li esfumarà tantost, sempre li'n romandrà (si mai s'hi repensa) un regust gairebé diguem-

ne dolç, un permanent retast si fa no fa plaent, i això al capdavall és tot vers el qual es pot confiar que s'esdevingui de bo amb el guardó, sigui com sigui, material o diguem-ne espiritual. Hom s'engalipa tot sol ben fàcilment, mentre es viu (i no li fan mal els queixals, ni cap altra rosegadora malaltia), i no es capfica ni es neguiteja gaire enllà del costum quotidià de l'anar fent, ara bé, sense tirar gaire endalt; tirar massa amunt sempre resulta, en rebre-ho després, quan irremeiablement no et cau al bell mig del nas, amb més embranzida i pes (àrida peça inclement que et nyaufa i nafra la flasca tarota), en una cara d'idiota.»

Et desvetlles esglaiat. Llamps a tort i a dret migparteixen arbres. El torb és d'allò més irat. Ara t'arrapes a la vida amb desesperació.

«Com me'n sortiré, d'aqueixa? On m'haig de ficar? Potser si no em moc mica, potser el torb ni em guipa i passa de llarg...»

Enlluernat per un Solell que t'esclata enmig dels ulls amb forats tot negres, d'abís sens fons, infernal. I així és com veus el futur. Amb no re que t'hi atregui. Fites i fites com ara atrofiades teranyines al balb remot horitzó d'una buidor pregona com l'infinit mateix.

Amaina, i et veus amb prou feines amb prou forces per a aixecar-te. Camines molt malament, com ara si t'has torçuts amb la por dels llamps ubics ambdós turmells.

«Ah, baronívola tasca, córrer, esguerrat, com ranca gasela! Mes, tant si romans a lloc, com si vas corrent incessantment d'un lloc a l'altre, al capdavall la meta on hauràs fet cap és sempre la mateixa.

«La fosa sobtada.

«Has entrat al fosc que ja no s'aturarà mai enlloc.»

Ofegues un sanglot quan veus les punyents glicines (molt malmeses, totes despentinades, per la proterviosa maltempsada d'adés) davant casa teua.

Ah, si em pogués aconsolar una miqueta embolicadet als braços maternals de na Valzarel·la, pobra noia, sempre tan valenta, sempre tirant; envant, ella, envant! Quin model d'efectivitat! No et demanis per què serveix, beneit! Ja saps que res no serveix de re. Per què hi insisteixes a cada pas? De què et serveix? Eh...? Eh...? Eh...?

VII

Setena escena.

(Aquella nit, aqueix era el teatre.

Un voltor rogallós em rosta la carronya, i li dic:

–Zarel·la, ets tu?
–Sí, soc jo. Besa'm i calla.

I li he volgut posar la mà al cul, i l'en mancava! He esgaripat:

–*Tu no ets la Zarel·la!*
–Sí – no – soc la voltor rosta-carronyes.
–Fuig-me! Fuig! Fuig!
–Mai!
–Ni quan m'hauràs rostat tot sencer?
–Home, ara sí que m'has ben fotut.
–Eh? Eh?
–Llavors segurament, segurament. Molt probablement que et deserti, que et lleixi anar, que t'abandoni a les forces irresistibles del vòrtex central, que tot s'ho enduu furiosament en infundibuliformes cercles interminables. Aniràs de malament, a molt pitjor. No hauries mai de plànyer-te'n de l'ara mateix – *demà totjorn és pits... anc no pas mills – pits, pits... pits... p...*
–Voldria emergir viu d'aqueix tràngol, Zarel.la. Si m'ajudessis!
–*Massa tard... massa tard... massa ta...*

Amb allò s'esvaeix el voltor, estossegant roncament cel amunt.)

VIII

Vuitena escena. Acte darrer.

Menys onerós rostar rasclums. Així esmorzava en Ramir.

Onta era en acabat anar de passeig quan tothom pencava, i es defensava d'un altre atac dels brètols qui amb regularitat no ens envaïen. Passava entre els guerrers ensangonats, com dic aontat de mala manera, amb les colors a la cara i capjup, sense saludar nideu.

–On deus anar, Ramir, tan tort envant?
–Pobra Zarel·la! Aparta't de manguis, insensata! Vaig empestat! Haig de trobar-me amb la Mort, i tinc por de fer tard!
–T'espera on, pobra dona?
–Pobra? Diabòlica! Unes ungles llargues així; unes incisives, uns ullals, què em sé jo, que li davallen fins als genolls. Fia-te'n gens!
–Falòrnies, Ramir. Ets un cagat. Un altra mala nit, mancat de dona de carn i ossos, i t'has d'acontentar amb un corcat esquelet. Fas riure, carallot.
–Creu-t'ho. Qui no n'és, sota la carn?
–*Bèstia!* Vols dir, un esquelet?
–La carn sempre putrefactiva. Aguaitant impacient l'instant precís per a començar el procés irreversible i ineludible de la

corrupció.
–No te n’oblidis de les munions de tendrums que hom es demana què deuen esperar ells – ni os ni carn.
–Ni os ni carn! Quina meravella anatòmica no esdevinc! Portador de tendrums. Individu únic, immensament afalagat. Ni os ni carn? Qui ho hauria dit? Distinció. Extraordinari cas. Per això deuen ésser tan bons els peus de porc...! O les orelles d’ase... Parlant d’ases, on jaquies en Bonnoi? A casa?
–A la de barrets. D’ase. Amb barrets de palla amb sengles forats per a llurs orelles.
–Malament, doncs. Avui que el pobre home havia l’oportunitat de fer d’ase expiatori, qui ens redimeix de tots els pecats, i ens fa guanyar la guerra.
–*Què dius!*
–Les ximpleries que hom inventa per a defugir infructuosament un destí ineluctable d’extinció segura!

Enraonant inconseqüentment i distreta, fèiem cap a la línia de foc. Som en ple contraatac.

Un mocós, un minyó molt jove, rau moribund rere unes roques. Amb un darrer esforç, m’allarga el seu arc. Sembla un arc de joguina. Tret que els viratons al buirac van prests per a ésser enverinats amb una mena de letal curare – una pasta verda que el minyó guarda en un potet penjat al cinyell.

Cerimònia teatral molt dramàtica. M’imagín espantall damunt l’escenari, titella lleig qui, amb un devessall de llàgrimes, amb etèria, intangible, bona voluntat, se sap sacrificial, i doncs heroic i remut, redimit. On adés suara encara treballava de meuca, ara treballarà de molt virtuós protagonista de la memorabilíssima proesa.

Li prenc l’arc i el buirac i el cinyell amb el potet, i el minyó expira agraït, havent fet la seua feina.

Arrogant, em plant damunt la roca més gruixuda i alta, i tramet a l’enemic viratons enverinats. Quan els viratons se m’acaben, i vers aleshores m’he degut carregar ja uns quants de milers d’enemics, un tret enorme esclata, i caic a l’acte, *alhora que cau per a mi el darrer el teló* i, amb un bleix d’alleujament, me n’adon que se m’ha acabat per sempre el patir, mentre els qui romanem vius encara acomiadem la gentada embadalida amb una parsimònia cada instant que passa més lenta i des… des… desdibuixada… I ell, en trànsit vers la mort eterna, finalment ni sòrdid ni mòrbid, com solia, diu, «*Fora caretes!*», i es treu la grotesca màscara que li feien portar, i *és bell!* Ni era pas tampoc, al capdarrer, un altre no ningú qui la seva vida feia deliberadament malbé.

Al contrari, havia fet tot el possible perquè volgués dir quelcom… quelcom… *Quelcom, sí*.

(*La fi*.)